

ÚJ ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

#1 New York Times Bestseller

„Egy jó kis szerelmi
történettel egybeszótt
féktelen kaland.”

–Entertainment Weekly

A mágia vörös tekercsei

A LEGŐSIBB ÁTKOK

• Első könyv •

finep
selection

CASSANDRA CLARE

és WESLEY CHU

CASSANDRA CLARE

és WESLEY CHU

A mágia vörös tekercsei

A LEGŐSIBB ÁTKOK

Első könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Mert mindenki megérdemel
egy nagy szerelmes történetet
– C. C. –

A szerelemnek, a legnagyobb kalandnak
– W. C. –

*„A halhatatlanság vágya
valójában egy súlyos hiba megörökítésének vágya.”*

– ARTHUR SCHOPENHAUER –

„Most már magányod titka, könnyeid kútfeje feltárult.”

– WILLIAM SHAKESPEARE –

(Vas István fordítása)

ELSŐ RÉSZ

A szerelem városa

† † †

„Párizsban nincs menekvés a múlt elől.”

– ALLEN GINSBERG –

ELSŐ FEJEZET

Karambol Párizsban

AZ EIFFEL-TORONY HARMADIK EMELETÉRŐL NÉZVE úgy terült el a város Magnus Bane és Alec Lightwood előtt, mint valami ajándék. A csillagok úgy ragyogtak, mintha tudnák, hogy versenytársuk akadt. A keskeny macskaköves utcák aranyszínben világítottak odalent, a Szajna ezüst szalagját finom ötvösmunkával készült bonbonos dobozka köré csomózták. Párizs a sugárutak, a bohémok, a szerelmesek és a Louvre városa.

Párizs egyben Magnus több kínos balfogásának és rosszul elsült tervének a színhelye is volt, a számos katasztrofális szerelmi kalandról nem is beszélve. A múlt azonban most mit sem számított.

Magnus ezúttal mindent jól akart csinálni Párizsban. Négyszáz éve járta a világot, és ennyi idő alatt megtanulta, hogy akárhová utazik is az ember, a társaság az, ami igazán számít. A kis asztal fölött mosolyogva pillantott Alec Lightwoodra, aki Párizs csillogásával mit sem törődve képeslapokat írt a családjának.

Ahányszor befejezett egyet, Alec odabiggyesztette a végére, hogy: „Jó lenne, ha itt lennél”. Magnus ilyenkor elkapta előle a lapot, és cirkalmas betűivel hozzátette: „Mondjuk ez pont nem igaz.”

Ahogy Alec széles vállát az asztal fölé görnyesztve írt, rúnák hullámmoztak izmos karján. Az utolsó még a nyakára is felfutott, közvetlenül állá határozott vonala alatt ért véget. Mindig kócos fekete hajából egy kósa tincs a szemébe hullott. Magnus hirtelen nagyon szeretett volna odanyúlni, és a helyére igazítani, de ellenállt a kísértésnek. Alec nem nagyon szerette, ha nyilvánosan kimutatják az érzéseiket. Igaz, nem voltak körülöttük árnyvadászok, a hétköznapi emberek sem feltétlenül lelkesedtek az ilyen gesztusokért. Magnus nem bánta volna, ha elfogadóbbak.

– Mély gondolatokba merülsz? – kérdezte Alec.

Magnus felhorkant.

– Igyekszem nem.

Létfontosságú volt, hogy élvezzék az életet, de néha komoly erőfeszítésbe telt. Nem volt könnyű megtervezni a tökéletes európai utazást sem. Magnus jó pár zseniális ötletet kénytelen volt önmaga megvalósítani. El tudta képzelni, mit szolt volna egy utazási ügynök, ha előáll a kissé szokatlan elképzeléseivel.

– Gondolt esetleg valamire? – kérdezné az irodában dolgozó hölgy, ha felhívná.

– Először megyek nyaralni az új pasimmal – felelné Magnus, mivel csak nemrég alakult úgy, hogy közhírré tehetta a kapcsolatát Aleccel, és most szívesen dicsekedett vele. – Nagyon új. Annyira új, hogy még újautó-illatunk van.

Annyira új, hogy még mindketten tanulták a másik ritmusát, minden pillantással, minden érintéssel, minden mozdulattal csodás, de ismeretlen területre jutottak. Magnus néha azon kapta magát, hogy

döbbsen mered Alecre – vagy azt vette észre, hogy a fiú figyel i íy őt. Olyan volt, mintha egyszerre fedeztek volna fel valami váratlant, ámbár mérhetetlenül kíváncsot. Még nem voltak biztosak egymásban, de nagyon szerettek volna azok lenni.

Vagy legalábbis Magnus erre vágyot.

– Klasszikus szerelmi történet. Rányomultam egy buliban, ő randira hívott, aztán vállt vállnak vetve hőiesen harcoltunk a gonosz ellen egy mágikus háborúban, úgylgy végre ránk fér a vakáció. Az a helyzet, hogy ő árnyvadász – mondaná.

– Bocsásson meg, hogy mondta? – csodálkozna el a képzeletbeli utazási ügynök.

– Ó, hát tudja, hogy van ez. Annak idején a világot lerohanták a démonok. Valami olyasmi volt, mint a fekete péntek, csak több véres folyóval és kevesebb gyötrelmes üvöltéssel. Mint mindig, ha a nemes és igaz emberek (szóval nem magamról beszélek) nehéz időket élnek át, ezúttal is eljött egy angyal. Az Angyal átadta a maga tudását a kiválasztott harcosainak és a leszármazottaiknak, hogy ők védelmezzék az emberiséget. Sajat titkos országot is létrehozott a számukra. Raziel angyal nagy adományozó volt. A szóban forgó daliás és erényes árnyvadászok a mai napig láthatatlan védelmezőként harcolnak, és nem csak szentfizekak, hanem igazi szentek, minden írónia nélkül. Baromi idegesítő. Szó szerint szentek. Nálam biztos szentebbek, mert én démonok ivadéka vagyok.

Azt még Magnus sem tudta elképzelni, mit lépne erre az utazási ügynöke. Valószínűleg csak nyüszítene zavarodottságában.

– Elfelejtettem volna említeni? – folytatná azért. – Az árnyvadászoktól mindenben különböző lények is léteznek. Vannak alvilágiak is! Alec az Angyal gyermeke, és az egyik legősibb idrisi család sarja. Idris a nephilimek otthona. Elég biztos vagyok benne, hogy a szülei

nem verték volna a hátsójukat a flaszterhoz, ha azt látják, hogy egy tündérrel, egy vámpírral vagy egy vérfarkassal kavar New Yorkban. Abban is biztos vagyok, hogy még ezeket is jobban tűrték volna, mint egy boszorkánymestert. Az én fajtámat tekintik a legveszélyesebbnek és a leggyanúsabbnak az alvilágban. Démonok gyerekei vagyunk, én meg egyenesen egy bizonyos hírhedt nagyobb démon fia, bár nincs kizárva, hogy pont erről elfelejtettem beszámolni a pasimnak. Tisztes árnyvadászoknak nem illik a magamfajtát hazavinniük anyuhoz és apuhoz. Van múltam. Igazából jó pár múltam van. Ráadásul a jó árnyvadászfiúk eleve nem visznek haza pasikat.

Csakhogy Alec hazavitt egyet. Az ősei termében állt, és gondolkodás nélkül szájon csókolta Magnust az összegyűlt nephilimek szeme láttára. Ez volt a legigazibb és legszívhezszólóbb meglepetés Magnus hosszú életében.

– Nemrég együtt harcoltunk egy nagy háborúban, amivel elhárítottuk az emberiségre leselkedő veszélyt. Nem mintha az emberiség hálás lenne érte, mivel nem is tud róla. Az árnyvadászoknak sem dicsőség, sem megfelelő anyagi kárpótlás nem jutott, és olyan veszteségeket szenvedtek el, hogy arról beszélni is nehéz. Alec elvesztette az öccsét, én a barátomat, és mind a kettőnknek jól jönne egy kis pihenés. Az a kellemetlen érzésem, hogy Alec soha nem engedett meg magának nagyobb luxust annál, mint amikor vett egy szép új kést. Valami jót akarok tenni vele. Kicsit el akarok távolodni a sok zűrtől az életünkben, hogy kiokoskodjuk, hogyan lehetünk igazán együtt. Tud ajánlani ehhez valamilyen útitervet?

Az utazási ügynök erre még Magnus képzeletében is lecsapta a telefont.

Nem, kénytelen volt maga megtervezni a romantikus európai utazást. Elvégre ő volt a ragyogó és rejtélyes Magnus Bane. Bármikor

képes összehozni egy stílusos kirándulást. Az angyalok gyermeke és egy jól öltözött démonivadék egymásba szeretnek, és nekivágnak Európának. Mi baj származhatna belőle?

A stílus kérdésén merengve Magnus hetykén rézsút tolta a fején karmazsin baretjét. Alec felnézett a mozdulatra, aztán rajta is felejtette a szemét.

– Szóval mégis szeretnél egy ilyet? – kérdezte Magnus. – Csak szólj! Történetesen jó pár hasonló van elrejtve a ruházatomban. Mindenféle színben. Egy baretbőségszaru vagyok.

– Ezt speciel kihagynám – sóhajtotta Alec. – Megint. Azért kösz.

A szája sarka felfelé kanyarodott, a mosolya bizonytalan volt, de azért igazi.

Magnus a tenyerére támasztotta az állát. Ki akarta élvezni ezt a lehetőségekkel teli csillagfényes pillanatot Párizsban Aleckel, és eltenni az emlékei közé, hogy hosszú évek múltán is élvezhesse. Remélte, hogy később nem fog fájni ez az emlék.

– Mi jár a fejedben? – kérdezte Alec. – Komolyan.

– Komolyan? Te.

Alecet láthatólag meglepte a gondolat, hogy Magnusnak rajta jár az esze. Egyszerre volt nagyon könnyű és nagyon nehéz meglepni – nem csak viccből volt szokás az árnyvadászok jó szemét és reflexeit emlegetni. Akár a semmiből érkezett, akár a közös ágyukban fordult felé – az ágyat egyelőre csak alvásra használták, amíg Alec nem szeretett volna többet –, a fiú mindig résen volt. Egy olyan apróság viszont, mint a gondolat, hogy ő jár Magnus eszében, váratlanul érte.

Magnus úgy érezte, rég eljött az ideje, hogy rendes meglepetéssel szolgáljon Alec számára. Történetesen elő is készített egyet.

Párizs volt az utazásuk első állomása. Talán klisének tűnhet egy romantikus európai vakációt éppen a szerelmesek városában kezdeni,

de Magnus szentül hitte, hogy a klasszikusok jó okkal klasszikusok. Majdnem egy hete voltak már itt, és úgy érezte, ez a megfelelő pillanat, hogy hozzáadja a dolgokhoz a rá jellemző sajátos csavart.

Alec végzett az utolsó képeslappal is, Magnus pedig érte nyúlt, aztán leengedte a kezét. Elolvasta, mit írt a fiú, és elmosolyodott. Alec a húgának írt lapot is azzal fejezte be, hogy „jó lenne, ha itt lennél”, ezúttal azonban saját kezűleg tette hozzá, hogy: „mondjuk, ez pont nem igaz”.

Halvány vigyorral nézett Magnusra.

– Készen állsz a következő kalandra? – kérdezte Magnus.

Alec kíváncsian nézett rá.

– A kabaréra gondolsz? Kilenc órára szólnak a jegyeink. Utána kellene járnunk, mennyi időbe telik eljutni oda.

Nyilvánvaló volt, hogy Alec még soha életében nem vakációzott rendszeren. Folyamatosan úgy próbált megtervezni mindent, mintha csatába készülnének.

Magnus könnyedén legyintett, mintha egy legyet hessegetne odébb.

– Mindig megcsíphetjük a késői előadást a Moulin Rouge-ban. Fordulj meg!

Az árnyvadász háta mögé mutatott, Alec pedig engedelmeskedett.

Egy rikító kék és lila csíkos hőlégballon sodródott az Eiffel-torony felé. Alatta a kosár helyén egy asztal és két szék állt egy négy kötéler erősített deszkán. Az asztal két személyre volt megterítve, középen karcsú váza állt egy szál rózsával. A terítéket háromágú gyertyatartó tette teljessé, bár az Eiffel-torony körül kavargó erős szél folyton elfújta benne a gyertyákat. Magnus olyankor bosszúsán csettintett az ujjjaival, mire mindhárom újra fellobbant.

– Hű! – szólt Alec. – Ballonnal is tudsz repülni?

– Hát persze! – jelentette ki Magnus. – Meséltem már azt az esetet, amikor elloptam egy hőlégballont, hogy megszőktessem a francia királynét?

Alec úgy mosolygott, mintha Magnus viccelne. A boszorkánymester visszamosolygott rá. Marie Antoinette-tel rendesen meggyűlt a baja.

– Fura – mondta eltűnődve Alec –, de még sosem láttalak autót vezetni.

Felállt, hogy megcsodálja a ballont, amit Magnus álcavarázslattal láthatatlanná tett mások számára. A körülöttük lévő mondénok azt gondolhatták, hogy Alec a semmibe bámul.

– Tudok vezetni. Autót is, hajót is, repülőt is, meg mindenféle járművet, ami csak eszedbe juthat. Nem fogok nekimenni a ballonnal egy kéménynek! – tiltakozott Magnus.

– Aha. – Alec összeráncolta a homlokát.

– Nagyon belefeledkeztél a gondolataidba – jegyezte meg Magnus. – Azon elméledsz tán, hogy milyen csodálatosan romantikus az új barátod?

– Azt próbálom felmérni – felelte Alec –, hogyan védhetlek meg, ha nekimegyünk a ballonnal egy kéménynek.

Ahogy ellépett Magnus mellett, Alec egy pillanatra megállt, és félrehúzott egy önálló életre kelt hajtincset Magnus homlokából. Az érintése könnyű volt, gyengéd, de lezser, mintha fel sem tűnne neki, mit csinál. Magnus eddig észre sem vette, hogy a szemébe lóg a haja.

Lehajtotta a fejét, és elmosolyodott.

Egészen szokatlan érzés volt, hogy valaki törődik vele, de úgy gondolta, hozzá tud majd szokni.

Magnus álcavarázslattal elterelte róluk a mondénok figyelmét, aztán a székét lépcsőnek használva a himbálódzó deszkára kapaszkodott. Amint megvetette mindkét lábát, olyan volt, mintha szilárd talajon állna. A kezét nyújtotta.

– Bízz bennem!

Alec habozott, de elfogadta Magnus kezét. A férfi szorítása erős volt, a mosolya kedves.

– Bízom.

Követte Magnust, és a korlát fölött könnyedén ő is a deszkára ugrott. Leültek az asztalhoz, a ballon pedig ingatagon, mint egy evezős csónak a hullámokon, láthatatlanul elsodródott az Eiffel-toronytól. Pillanatokkal később már magasan az épület fölött repültek, alattuk a szélrózsa minden irányában Párizs.

Magnus figyelte, ahogyan Alec háromszáz méter magasból beiszsza a város látványát. Volt már szerelmes életében, de valami mindig félresikerült. Ezek az esetek mindig megviselték, és bőszséggel volt alkalma megtanulni, hogyan épüljön fel a fájdalomból.

A korábbi szerelmei olyanokat mondtak Magnusnak, hogy őt képtelenség komolyan venni, hogy rémisztő, hogy túl sok, hogy nem elég. Lehet, hogy Alecnek is csalódást okoz majd. Valószínűleg így lesz.

Magnus azt szerette volna, hogy ha Alec érzelmei nem is tartanak ki, legalább ez az utazás maradandó emlék legyen. Remélte, hogy valami nagyobb dolgot is alapozhatnak rá, de úgy volt vele, hogy ha végül csak ennyit lesznek együtt, akkor ezek a hetek legalább számítsanak.

Az Eiffel-torony kristályos ragyogása fokozatosan halványult mögöttük. Arra sem számított senki, hogy a torony tartósan a helyén marad. Most mégis ott állt, és Párizs jelképe lett.

Hirtelen erős széllelés billentette meg a deszkát, és a ballon vagy tizenöt méternyit zuhant. Jó párszor körbefordultak, majd Magnus színpadias mozdulatára a járművük egyenesbe jött.

Alec megmarkolta a széke karfáját, és a szemöldökét ráncolva pillantott a boszorkánymesterre.

– Tulajdonképpen hogyan kell irányítani ezt az izét?

– Gőzöm sincs! – felelte vidáman Magnus. – Azt terveztem, hogy csak mágiát használok.

A hőlégballon szinte súrolta a Diadalív tetejét, aztán éles kanyarral a Louvre felé haladt tovább alig pár centivel a háztetők fölött.

Magnus nem érezte olyan gondtalannak magát, mint amilyennek mutatkozott. Szörnyen szeles nap volt. Az, hogy stabilan függőlegesen tartsa a ballont, a megfelelő irányba terelje, és közben mindvégig láthatatlanok maradjanak, több erejét szívta el, mint gondolta. És még hátra volt a vacsora felszolgálása, ráadásul a gyertyákat is újra meg újra meg kellett gyújtania.

A romantika kemény meló.

Odalent sötét levelek nőttek be a töltés falának vörös tégláit, a macskaköves utcákon sorakozó lámpák rózsaszínben, narancsban és kékben világítottak a fehérre festett épületek között. A hőlégballon másik oldalán a Tuileriák kertje terült el, kerek tava szemként nézett fel rájuk. Aztán ott volt a Louvre üvegpiramisa a közepén átvágó vörös fénysugárral. Magnusnak hirtelen eszébe jutott, hogyan gyújtotta fel a párizsi kommun a Tuileriákat, látta maga előtt a levegőben szitáló hamut és a vért a guillotine-on. A város magán viselte hosszú története és számtalan régi bánat foltjait. Magnus remélte, hogy Alec szemén keresztül megint tisztának láthatja majd.

Csettintett az ujjával, és egy vödör jégbe hűtött palack jelent meg az asztal mellett.

– Pezsgőt?

Alec felugrott a helyéről.

– Magnus, látod azt a füstöt arrafelé? Ég valami?

– Ezt értsem úgy, hogy nem kérsz pezsgőt?

Az árnyvadász egy, a Szajnával párhuzamosan futó útra mutatott.

– Elég furcsa az a füst. *Széllal szemben* gomolyog.

Magnus arrafelé intett a pezsgőspoharával.

– A tűzoltók gond nélkül eloltják.

– Most meg a tűz a háztetőkön ugrál. Jobbra fordult. Most meg elbújt egy kémény mögött.

Magnus keze megállt a levegőben.

– Bocsáss meg?

– Na, jó, a füst átugrott a Rue des Pyramides-on. – Alec hunyorgva figyelt.

– Felismered innen a Rue des Pyramides-ot?

Alec meglepetten pillantott Magnusra.

– Nyilván alaposan tanulmányoztam a város térképeit, mielőtt útnak indultunk – mondta. – Felkészültem.

Magnusnak megint az jutott eszébe, hogy Alec úgy készül egy vakációra, mint az árnyvadászküldetésekre szokott, merthogy soha életében nem vakációzott még. Szemügyre vette az esti égboltra szálló fekete füstöt, remélve, hogy a fiú téved, és folytathatják az eltervezett romantikus estét. Csakhogy Alec sajnálatos módon nem tévedett: a füstfelhő túl fekete és túl sűrű volt, a belőle gomolygó csíkok pedig csápokként vibráltak a levegőben, mit sem törődve a széllal, aminek pedig szerte kellett volna foszlatnia őket. A füst alatt egyszerre világítani kezdett valami.

Alec a deszka szélén állt, és már-már ijesztő látványt nyújtva hajolt ki a peremén.

– Két ember kergeti a füst... ízét. Azok szerintem szeráfpengék. Árnyvadászok.

– Hurrá, árnyvadászok – sóhajtott Magnus. – A jelenlévők természetesen kivételek a szarkasztikus hurrá alól.

Felállt, és miután csalódottan nyugtázta, hogy ennek valóban utána kell járniuk, egy határozott mozdulattal sebesen lejjebb irányította a ballont. Nem látott olyan élesen, mint Alec, akinek rúnák segítették ki a szemét, de így is hamarosan kivette a két alakot, amint Párizs háztetőin vágatva üldözték a füstöt.

Magnus egy nőt látott, aki egy pillanatra az ég felé fordította gyöngyházfényű arcát. Hosszú copfja csak úgy lobogott mögötte futtában, olyan volt, mint egy ezüst- és aranyszínű folyó. A két árnyvadász felfoghatatlanul gyorsan rohant.

A füst végiggomolygott egy csupa irodaépületből álló szakasz fölött, aztán egy keskeny utcához érve egy nagy lakóházra borult, kikerülte a tetőablakokat, a csöveket és a szellőzőnyílásokat. Az árnyvadászok folyamatosan üldözték, és ha túl közel került hozzájuk egy fekete csáp, hát odacsaptak neki. A füst sötét felhőjében szentjánosbogár-szerű sárga fénypontok cikáztak párosával.

– Iblisz démonok – dörmögte Alec, aztán elővette az íját, és egy nyílveesszőt illesztett az idegre.

Magnus hangosan felnyögött, amikor indulás előtt észrevette, hogy Alec magával készül vinni az íját.

– Mégis miből gondolod, hogy bármit is le kell nyilaznod az Eiffel-toronyból? – kérdezte akkor, de a fiú csak szelíden mosolygott, rántott egyet a vállán, és a helyére szíjazta a fegyvert.

Magnus fölöslegesnek gondolta felvetni, hogy hagyják, hadd intézkedjenek a párizsi árnyvadászok a saját idegesítő démonkatasztrofájuk ügyében. Alec egy születési rendellenesség folytán képtelen

volt hátat fordítani a nemes ügyeknek. Magnus ezt találta az egyik legvonzóbb tulajdonságának.

Most már közelebb jártak a háztetőkhöz. A deszka veszélyesen ingott, ahogy kéményeket, háztetőket és tetőkijárókat kerültek meg.

Kellemetlenül élénk szél fújt. Magnus úgy érezte, az egész éggel harcban állnak. A ballon megbillent, egyik oldalról a másikra hajolt, mire a jegesvödör felborult. Éppen hogy sikerült kikerülni egy magas kéményt, Magnus annyira belefeledkezett a deszkáról legördülő pezsgősüveg látványába. A palack üvegszilánkok és habzárpor közepette robbant szét odalent a tetőn.

A boszorkánymester épp nyitotta volna a száját, hogy megjegyezze, mennyire kár a veszendőbe ment jóféle pezsgőért, amikor Alec a szavába vágott.

– Bocs a pezsgő miatt! Remélem, nem valami nagy becsben tartott különlegesség volt.

Magnus elnevette magát. Alec megint a veséjébe látott.

– Háromszáz méter magasan imbolygó deszkákra kizárólag közepes árú pezsgőket viszek magammal.

Kicsit túlbecsülte a szelet, és a deszka ingaként lódult a másik irányba, kis híján kilyukasztva egy óriásplakátot. Magnus gyorsan helyrebillentette a ballont, aztán lenézett, hogy felmérje a helyzetet.

Az Iblisz démonok két csapatra oszlottak, és körbevették az árnyvadászokat a tetőn. A szerencsétlen páros csapdába esett, bár továbbra is hősieen harcolt. A szőke nő sarokba szorítva is villámgyorsan mozgott. Az elsőnek támadó Ibliszt szeráfpenge hasította ketté, de a második és a harmadik sem járt jobban. Csakhogy túl sokan voltak. Egy negyedik démon is az árnyvadásznőre vetette magát, világító szemei párhuzamos csíkokként szeltek át a sötétséget.

Magnus Alecre pillantott, mire a fiú bólintott. A boszorkánymester rengeteg mágia felhasználásával egyetlen pillanatig teljes mozdulatlanságban tartotta a hőlégballont. Alec kilőtte az első nyílveesszőt.

Az Iblisz démon nem érte el a nőt. A szeméből eltűnt a fény, füstös teste szertefoszlott, csak a háztetőbe fúródó lövedék maradt utána. Három másik démon is hasonló sorsra jutott.

Alec keze követhetetlen sebességgel mozgott, egyik nyílveessző röpiült a másik után a lenti forgatagba. Ahányszor csak egy világító szempár elindult az árnyvadászok felé, egy lövedék telibe találta, mielőtt elérhette volna őket. Magnus őszintén sajnálta, hogy az elemeket kell kordában tartania ahelyett, hogy a szerelmére koncentrálhatna.

Az Ibliszek maradéka az ég felől érkező új fenyegetéssel kezdett foglalkozni. Hárman elfordultak az árnyvadászoktól, és a ballon felé száguldottak. Az első kettővel nyílveessző végzett, mielőtt a deszkára ugorhattak volna, Alecnek azonban nem maradt ideje harmadszor is felajzani az íjat. A démon tátott pofájában meredező tűhegyes fekete fogaival vetette magát a fiúra.

Alec azonban máris eldobta az íjat, és egy szeráfpengét rántott elő helyette.

– Puriel! – kiáltotta, mire a fegyver angyali fénnel kezdett világítani.

A fiú testén felragyogtak a rúnák, ahogy egyetlen gyors mozdulattal elválasztotta az Iblisz fejét a testétől. A démon fekete hamuvá porladt.

Újabb csapat démon érte el a ballont, de ők is gyorsan hasonló sorsra jutottak. Az árnyvadászok ezzel foglalkoztak, Alec is erre születte. Az egész teste kecses és villámgyors fegyver volt, eszköz, amit

arra teremtettek, hogy démonokat pusztítson, és a szeretteit óvja. Alec nagyon értett mindkettőhöz.

Magnus inkább a mágia és a divat terén mutatott kiemelkedő képességeket. Elektromos hálóba csalt egy démont, egy másikat pedig a szél láthatatlan barikádjával vett körül. Alec lelőtte a Magnus által mozdulatlanságban tartott Ibliszt, aztán az utolsó még odalent ólálkodó démont is. Időközben a szőke árnyvadászsnőnek és a vele lévő férfinak nem maradt dolga. Ott álltak a füstös hamu forgatagában a pusztulás közepette, és kissé tanácstalannak tűntek.

– Nagyon szívesen! – integetett le nekik Magnus. – Nem tartoztok semmivel!

– Magnus! – kiáltott rá Alec. – Magnus!

A fiú hangjából süttő riadalmat hallva Magnus felkapta a fejét, és előbb érzékelte, hogy a szél kicsúszott a szorításából, mint hogy a ballon alatt lógó deszka meglódult volna alattuk. Tett még egy utolsó kapkodó, hasztalan mozdulatot, de Alec már kibillent az egyensúlyából, és egyenesen a boszorkánymesternek zuhant.

– Kapaszkodj! – kiabálta a fülébe Alec, ahogy a hőlégballon zuhanni kezdett egyenesen egy színház cégére felé, ahol ragyogó sárga izzók sora rajzolta ki a CARMEN szót.

Magnus egész életében azon dolgozott, hogy amit tesz, az látványos legyen.

Hát ez az ütközés az volt.

MÁSODIK FEJEZET

Csillagok írják ki a neved

A HŐLÉGBALLON ALATT LÓGÓ DESZKA éppen az R betűbe készült becsapódni, amikor Alec megmarkolta Magnus ruhájának ujját, magához szorította a boszorkánymestert, és vele együtt levetette magát. A csillogó égbolt és a csillogó város helyet cserélt egymással, ahogy forogni kezdett a világ. Magnus már nem tudta, mi van fent, és mi van lent, amíg aztán földet értek, és már kizárólag a lentre tudott figyelni. Egy pillanatnyi vaksötétet következett, aztán azt vette észre, hogy Alec karjában fekszik a gyepen.

Magnus sűrűn pislogott, és még éppen időben sikerült eltüntetnie a csillagokat a szeme elől, hogy lássa, amint a ballon nekiütközik a feliratnak, és látványos robbanással szikrák meg szilánkok repülnek szerteszét. A légi járművet odafent tartó gázláng meglódult, és a ballon, meg vele együtt a színház homlokzatán álló felirat tüzet fogott.

Az utcán már kezdtek gyülekezni a bámeszkodók. A párizsi rendőrök szirénájának jellegzetes visítása egyre közelebbről hallatszott. Van, amit még álcavarázslattal sem lehet eltüntetni.

Erős kezek rántották talpra Magnust.

– Jól vagy?

A boszorkánymester maga is meglepődött, de jól volt. A jelek szerint az árnyvadászok számos képessége közé tartozott az abszurd magasságból való biztonságos zuhanás is. Magnust jobban felzaklatta Alec aggodalmas tekintete, mint maga a baleset. Azon kapta magát, hogy legszívesebben hátrafordulna, hogy megnézzze, kinek szól ez a pillantás – nehezen hitte el, hogy személyesen neki.

Magnus évszázadok óta kokettált a halállal, és nem szokta meg, hogy valaki ennyire megijedjen, amikor szokás szerint kevésen múlt, hogy megússza.

– Nem panaszkodom – mondta most, és megigazította a kezelőjét. – Ha azt tenném, csak egy jóképű úriember figyelmét kívánnám magamra vonni vele.

Szerencsére aznap este épp nem adták elő a *Carment*, így a jelek szerint senki sem sérült meg. Magnus és Alec felálltak, leporolták magukat, aztán a roncsokat figyelték. A gyülekező tömeg szerencsére nem láthatta őket, így hát azon ámuldoztak, hogy vajon hová tűnhettek a hőlégballon utasai. Csend lett, aztán a hatalmas cégér az égőkkel előrebillent, és miután a lángok megolvasztották a tartószerkezet utolsó darabjait is, az egész hangos durranással zuhant a földre, friss füstfelhőt és szikrákat küldve a levegőbe. Az emberek óvatosan hátrébb húzódtak, de azért nem hagyták abba a fényképezést.

– El kell ismernem – jegyezte meg Magnus, miközben egy félig leszakadt szövetdarabot igyekezett a helyére rángatni a ruháján –, az este nem egészen terv szerint alakul.

Alec komoran nézett rá.

– Bocs, hogy elszúrtam.

– Semmi sincs elszúrva. Fiatal még az este, és a foglалásaink élnek – felelte Magnus. – A színház nagyvonalú adományt fog kapni egy ismeretlen törzsvendégtől a különös baleset utáni javítások költségeinek fedezésére. Hamarosan esti sétára indulunk a világ legromantikusabb városában. Én egészen kitűnőnek találom ezt az estét. Legyőztük a gonoszt, az is jó.

Alec összeráncolta a homlokát.

– Ritkaság, hogy ennyi Iblisz démon összegyűljön.

– Hagyjunk valamit a Párizsi Intézetnek is, különben mivel szóraztatnák magukat? Tapintatlanság lenne a részünkről, ha elhappolnánk előlük minden legyőzendő gonoszt. Különben is vakációzunk. Carpe diem! Élj a mának! Ne a démonoknak.

Alec egy vállrándítással és egy halvány mosollyal adta meg magát.

– Aztán meg átkozottul jól bánsz azzal az íjjal, és ez nagyon, de nagyon vonzó – tette hozzá Magnus.

Az volt a szerény véleménye, hogy Alecnek több dicséretre van szüksége. A fiú láthatólag meghökkent, de azért nem esett neki rossz a dolog.

– Jól van. De most új ruhák kellenek. Ha valamelyik párizsi tündér meglát így, egy jó évszázadra annyi a jóhíremnek.

– Nem is tudom – szólt Alec. – Nekem bejössz így.

Magnus sugárzott, de megőrizte az elszántságát. Nem úgy képzelte, hogy egy hőlégballon-baleset szaggatja majd le róla a ruhát ezen az úton. Célba vette hát a Rue Saint-Honorét egy gyors ruhatárfrissítés céljából.

Bejártak jó pár boltot. Ezek egy része eleve késő estig nyitva volt, másokat rá lehetett bírni, hogy kinyissanak egy régi kedves vevő kedvéért. Magnus kiválasztott egy kasmírintás vörös bársonyzakót,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hozzá rozsdavörös zsabós inget, Alec pedig laza bőrdzsekit kapott indokolatlanul sok cipzárral.

Miután ezzel megvoltak, Magnus telefonált párat, majd örömmel közölte, hogy a séf asztalánál vacsoráznak a tündérek Szent Iván-éji vendéglő névre hallgató legmenőbb helyi éttermében.

A hely odakintről egészen hétköznapi vörös téglás épületnek látszott gipszből készült homlokzattal, odabent viszont tündérek barlangjára emlékeztetett. A földet burjánzó smaragdzöld moha lepte, a falakat és a mennyezetet pedig szabálytalan sziklák alkották, mint ha csak a föld gyomrában lettek volna. A mindenfelé álló fákból akár a kígyók, indák nőttek ki, és az asztalok között kúsztak-másztak. Jó pár vendég úgy vadászott az ételre, mert a fogások felemelkedtek a tányérjukról, és menekülni igyekeztek a szabadság felé.

– Mindig hülye érzés a tündérek éttermeiben rendelni – elmélkedett Alec, miután megrendelték a salátát. – Mármint New Yorkban folyton ezt csinálom, de azokat a helyeket ismerem. Az *Árnyvadász-kódex* szerint soha semmilyen körülmények között nem ehetünk a tündérek ételéből.

– Ez a hely teljesen biztonságos – mondta Magnus egy levelet rágcsálva, ami közben megpróbált kimászni a szájából. – Mármint nagyjából biztonságos. Amennyiben kifizetjük az ételt, nem aján déknak, hanem árunak tekintik. A pénzügyi tranzakció létrejötté nagyon nem mindegy. Vékony a határvonal, de hát nem mindig így van, ha tündérekről van szó? Ne hagyd szökni a salátádat!

Alec nevetve döfte a villáját a tündér capresébe.

– Már megint azok az árnyvadászreflexek – állapította meg Magnus.

Mindig ügyelt rá, hogy mondén szerelmei a lehető legkevesebbet kerüljenek kapcsolatba az alvilággal. A saját biztonságuk és lelki